

JURNAL DE ȘTIINȚE.

ESE DE PATRU ORÎ PE LUNĂ

Prețul abonamentului:

București . . . 64 lei pe an
Districte 69 — —

REDACTORÎ:

Dr. C. ESSARCU și Lt. D. ANANESCU.

ABONAMENTELE

se fac la Redacția, Strada Seraphim, ce 'i dîce ș'a Pensionatului No. 10, în dosul Coltzi, și la DD. Librari.

Coprire: Atheneul român.— Lecturile Publice.— Mîna omului.— Sensibilitatea plantelor.— Statutele Athenenului.— Varietăți.

INSTRUCȚIA ȘI EDUCAȚIA.

•Ne se poco io vi dia, da imputar sono,
Chè quanto io posso dar, tuto vi d'ono.
Ariosto.

Dacă pucîn vè daū, nu sunt de imputat
Căci căt pot da, tot vè daū.

•Popolul care are cele mai bune școli
este cel d'ântîiū dintre populi; dăea nu
este astăđi va fi mîne.

(•Iules Simon• l'Ecole).

ATHENEUL ROMÂN. — ÎNCEPEREA LECTURELOR PUBLICE.

Duminică la 28 Decembrie D. V. Alexandrescu a deschis lecturile publice ce se vor face anul acesta de membri Atheneului român.

Talentul și cunoscințele D. Alexandrescu pe de o parte, iar pe de alta importanța subiectului ce tracta au captivat în timp de mai mult d'oră atenția unui public numeros, alle cărui dese aplauze ne dispensează de a aduce ori ce laudă.

Câte-va pasage din lectura D. Alexandrescu aplaudate cu căldură de membri Atheneului vor face cunoscut publicului spiritul de justiție, de respect și recunoștință de care Atheneul e animat pentru aceia din veterani noștri care au lucrat pentru limba, litteratura și prin urmare pentru naționalitatea română.

Există un tîrrăm neutru unde, avem nestrămutata convicție, toți Români, atât de mult divisați prin luptele politice, nu vor întărîdia de a 'și da mîna.

Timpul nu e depărtat când, începînd

sacrele și generósele lupte alle artei, litteraturei, științei, ei vor veni cu toți în templele serene alle Concordiei de a se înfrăți în spirit și în inimă, și, mai bogați de cât pîn' acum de știință și experiență, vor sci a îndrepta lovirile cu mai multă eficacitate în contra marelui inemic.¹⁾

Terrămul de înfrățire și concordie nu pôte fi altul astăđi de cât terrămul litterar și științific. Pe terrămul politic nu prevedem decât discordie, confusie, ură, anarchie, neputință.

Cititori serioși și cu prevedere ai Naturei se vor grăbi mai pucîn a ne acusa de unele din ideile emise în acest jurnal, decât atătia și atătia amici ai noștri alle căroră atacări, sperăm că nu vor isbuti a ridica din inima noastră stima și sympathia ce avem pentru D-lor.

D. Alexandrescu, după ce a vorbit despre fabulă în genere, a arătat originea ei insistînd asupra iubirii naturale a omului

1) Veđi Natura Nr. 14.

pentru *ficțiune*, și nevoia lui în timp de apăsare și de despotism de a spune ce cugetă despre adevăr, despre bine și despre just.

A justificat această propozițiune prin exemple împrumutate literaturii noastre române arătând că, pe când un poet român Negruzzi era trimis la închisoare pentru că a îndrăsnit a dice:

Aux âmes bien nées que la patrie est chère!

un fabulist patca dice: (Să fie bine înțelese că vorbim de timpurile trecute).

1° Judecători sunt cu pufușor-la botișor.

2° Oameni sunt la curte în favoare pentru că în patru labe știu a umbla și fac aport.

3° Judecata hotărăse ca păgubașului pelicica să se dea, iar carnea tribunalul deposit s'o ia.

4° D'ar fi și în lumea mare

Vedută urma la tilhari

Atunci mă jur fără muștrare

Că s'ar vedé și în curți mari.

5° D-șeu să ne ferescă

De judecata măgarescă.

6° În cumpăna dreptății, cașul 'i a cumpănit,

Pină ce prigonitori cu nimic s'a pomenit.

D. Alexandrescu a făcut în urmă istoria fabulei amintind pe principali fabuliști din antiquitatea clasică și, citând cu un desgust, căruia membri Atheneului i au dat complecta lor adesiune, câte-va adfabulațiuni ale timpilor de prosternațiune precum:

Capul plecat, nu'l taie sabia.

Mâna ce n'o poai mușca linge-o, —

ajunge în fine la Cichindeal alle cărui fabule fură tipărite în anul 1814.

„A vorbi de Cichindeal după marele nostru litterator român, D. Heliade, ar fi o cutezare, dice D. Alexandrescu, dacă ce avem a dice nu ar fi un sincer omagiū al generațiunii melle pentru autorul *Căderii Dracilor* pentru dovada de gustul seū litterar, da-

tă cu editarea fabulelor lui Cichindeal. La multe și pe mult timp vom avea început la acea abundanță sorgintă care se chia-mă Heliade, Văcărescu, Voinescu, Alexandrescu, Rossetti etc. etc. (aplaude și mai cu sémă din partea membrilor Atheneului).

D. Alexandrescu după ce expune repede biographia lui Cichindeal examină fabulele sale din punctul de vedere al forme și al fondului. După ce arată câte-va verități cam aspre ce Cichindeal dice *cocónelor*, insistă împreună că Cichindeai asupra rolului femeii în societare:

„Muierea bună și înțeleptă, dice Cichindeal „întorce pe bărbatul ei spre bine, afară numai „de va fi cu totul doghitoc, iar pentru această, „care e cu minte caută bine după cine se „va mărita, și bărbat bun poftesce ei-și, iar „nu nebun, vânturos, trufos și jucător.

D. Alexandrescu citește mai multe pasage din Cichindeal alese cu mult tact și cu mult gust. Notăm și aplaudăm din totă inima ideile care au atâta analogie cu cele susținute cu atâta obstinație de „*Natură*.”

Lumină, (Instrucție) dice Cichindeal, căci „lumina este luminarea miutii care ne a- „rată noe adevărul, iar întunerecul credin- „ți desparte face.”

„Lumina (Instrucție) și guvernele rele „nu mai pot fi!”

„Mare fericire ar fi pe lume ca omul „(format prin Educație) să pótă să nu gin- „descă, nici să scrie, nici să vorbească de „reū.”

O mică digresie.

Orî ce român bine cugetător, medîtînd cu seriozitate asupra stării noastre sociale și politice, ajunge inevitabil la acelaș adevăr ce 'l proclamăm în toate zilele în „*Natură*.”

„De mai mulți ani, dice un bărbat cu o lungă experiență chîștigată în lungilup-

te politice ¹⁾ societatea noastră se învîrtesce într'un cerc vîcios, un reu mare ne apasă. cătăm cu toți isvorul acelui reu, fie-care îl vedem în deosebite locuri după punctul de vedere în care ne punem; îl vedem în regulament, în convențiune, în poziția noastră geographică, în lună și în sôre; nimeni însă nu a căutat să supliniască lipsele ce avem, ôre ignorența și erôrea (lipsa de Instrucție și Educație) nu aū elle nici o parte în starea tristă în care ne aflăm. „Și iarăși.

Schôle, trimeteți, părinți, pe copii voștri la schôle, dați-le instrucție, dați-le instrucție.

Dar să ne întorcem la Cichindeal.

„Singura băbărtie și vitejie, dice Cichindeal, a unui norod fără nici o învățatură (Instrucție) și fôră de întellépta rânduială, este asemenea cu tăria și puterea dobitocească, ce se apără pînă la o vreme, apoi mai pe urmă trebui să dică: voala și să se plece.,,

„Invățătura, întellepciunea și orânduiala stăpînirilor și iscusința urmédă n'amai după norodul cel luminat.“

Și Cichindeal cere scholi și iar scholi.

„Când învățătura va înflori, ce va cănta căntări de biruință, căci mojiecia și neștiința cea nebună nu pot, de cât pînă la o vreme pe scaune mult să ședă, și corone de aur pe cap să porțe și bunătatea s'ocalce și s'orăpescă.,,

Și cu o inspirație profetică Cichindeal strigă :

„Minte, mărită nație Daco-Română, în tótă România, Moldavia, Ardél, țerra ungurască, și când te vei lumina cu învățatură (Instrucția) cu luminatele fapte tu te vei *uni!*

Ne oprim aci. Ori-ce comentariu nu

1) D. I. Ghica în remarcabila sa broșură; *Cuovorbiri Economice*. Ne pare reu că natura jurnalului nostru nu ne permite a vorbi despre interesantele sale broșuri. Am dori ca celle-Falte jurnale să imite exemplul dat de *Sentinella* de a atrage atenția publicului asupra unor studii așa de folositoare.

póte de cât să slăbescă forța cuvintelor lui Cichindeal.

Ne facem datoria de a exprima aci tótă gratitudinea noastră pentru cel ce a dat literaturii române pe Cichindeal și cel ce cu consciință și cu talent lucréză pentru a face cunoscut publicului român pe marele fabulist ardelén.

— Ne pare reu că spațiul nu ne permite ca să vorbim pe lung și despre lectura D-l Stăncescu. O dicțiune plină de eleganță, un styl corect în care publicul a putut vedea un litterator distins, idei solide și savante, exprimate sub o formă artistică, iată cum credem a putea caracteriza în câte-va cuvinte lectura D-lui Stăncescu. O mică critică. D. Stăncescu a fost prea *savant* pentru publicul mixt ce îl asculta și a cam perdut din vedere caracterul *popular* ce trebuie să aibă lecturele publice.

Din parte-ne, noi n'am avea nimic a dice asupra gesturilor sêlle, credem însă că publicul român e sever în acéstă privință, și cerre mai multă sobrietate de gesturi.

— Ne am asotiat din tótă inima cu aplauzele ce aū însoțit desvoltarea în care D. Stăncescu a intrat pentru a proba influența Artelor asupra Instrucției și Educației unui popor.

— În aceași di când în Bucuresci se deschid lecturile publice, în Galați D. Troténu anunță în jurnalulū sêu *Mercuriul* deschiderea lecturelor salle.

Am dori a vedea în *Mercuriul* o colónă saū duoé în care (lăsându-se la o parte trebile comerciale) onorabilul nostru Confrate să vorbescă publicului de sciință, artă și litteratură.

Bun succes, junele nostru amic, căci suntem toți amici, aceea care ne grupăm împregiurul unei idei și unui sentiment comun!

E.

MÂNA OMULUI CA ORGAN DE PREHENSIUNE ȘI RAPACITATE.

Daca omul ca ființă inteligentă, morală și socială se desparte printr'un abis de toate celelalte animale, ast-fel în cât să merite a constitui un Regn în parte: *Regnul uman*; prin organizația sa însă materială, el se asemănă atât de mult cu celelalte mamifere și mai cu seamă cu maimuțele, în cât ne este imposibil de a face dintr'ensulă mai mult de cât... un frate de cruce cu Urang-Utanul.

Există o știință materialistă¹⁾ ce se unesc foarte cu exigentele doctrinelor despote, știința care nu vede în om de cât organizația materială, de cât materia, materia în mișcare și nimic mai mult, știință și doctrine care ne conduc la disprețul omului și care au de consecvență logică ca cei mai tari și cei mai puternici să tracteze pe cei mai slabi cu asprime, cu nepăsare, cu dispreț!

Nu ved într'adevăr pentru ce să am considerare și respect pentru o ființă în care nu constat de cât argilă, de cât huma sau noroiul ce îl calc în picioare, și nu ved iarăși pentru ce (când vom putea) să nu o sub jug, să nu o pui în lanțuri, să nu mă serv de dinsa ca de o mașină pentru a 'mi satisface plăcerile, pentru a 'mi împutăși voluptățile, pentru a 'mi sătura pasiunile.

Când însă știința cea adevărată (căci cea-laltă știință e falsă) vine să 'mi dică: că omul nu e compus numai de materie, de argilă, de huma, că o schintee divină îl animă, atunci încep a concepe respect pentru densus și personalitatea umană mi se pune înainte cu drepturile sale imprescriptibile și sacre!

Cititori atentivi ai „Naturei“ au putut înțelege că această din urmă e știința noastră. Stabilirea unui Regn uman, despărțit de toate celelalte regnuri, încă din primul număr și în prima conferință publică ce am avut onore a ține, a lăsat să se întrevedă această idee.

Organizația materială însă a omului ne ocupă și ea în gradul cel mai înalt, și cunoștința acestei

1) Vezi Nat. No. 2.

organizații o considerăm ca un fact de o importanță capitală.

Să luăm astă-dată un organ al omului, singurul prin care el se distinge de mamiferele superioare.

Voim a vorbi despre mână.

La toate celelalte animale, chiar la maimuțe, mâinile reprezentate prin membrele anterioare, servesc de organe prin care ele umblă pe pământ. La om singur, mâinile, ne mai fiind necesarii (din cauza atitudinii sale verticale — situs erectus) de a 'l purta pe sol (pe pământ), — rămân libere și sunt întrebuințate la o mulțime de lucruri.

Urmând în seria animală raporturile ființelor cu pământul, vedem că cele mai inferioare dintre dînsele (s. e. polipi) sunt fixate cu solul și nu se pot mișca murind în locul unde au născut. Altele mai superioare nu mai sunt fixate cu solul, dar sunt cu totul în contact cu densus. Când se mișcă ele își tiră corpul asupra pământului în totă lungimea lui (sp. e. vermi). Cu cât mai mult ne suim în seria animală, cu atât ființele se depărtază de pământ și devin mai puțin tiritore. Reptiliile superioare, broștele, mamiferele precum cai, boi, câni, tind din ce în ce a se depărta de pământ și a nu fi în contact cu densus de cât printr'o mică parte a corpului lor. Mamiferele nu sînt în contact cu pământul de cât prin cele patru membre anterioare și posterioare (picioarele din'ainte și dindărăt). În fine maimuțele ca să se susție pe pământ nu se serv cu membrele anterioare sau mâinile de cât rare ori. Poziția corpului maimuțelor este intermediară între poziția orizontală și cea verticală.

În fine la om mâinile devin cu totul libere. Omul nu atinge de pământ de cât printr'o mică parte a corpului său (talpele picioarelor). Atitudinea lui este cu totul verticală și singur își poate îndrepta privirea către cer. (Contemplator coeli, caelestiumque rerum, Cicero).

Mâinile numai serv de loc a 'l purta corpul afară numai dacă un filosof misanthrop sau po-

litici nu vor convinge pe oamenii că e mai bine să meargă pe patru picioare¹⁾, căci ast-fel par mai umiliți și se apropie de animalele tiritore.

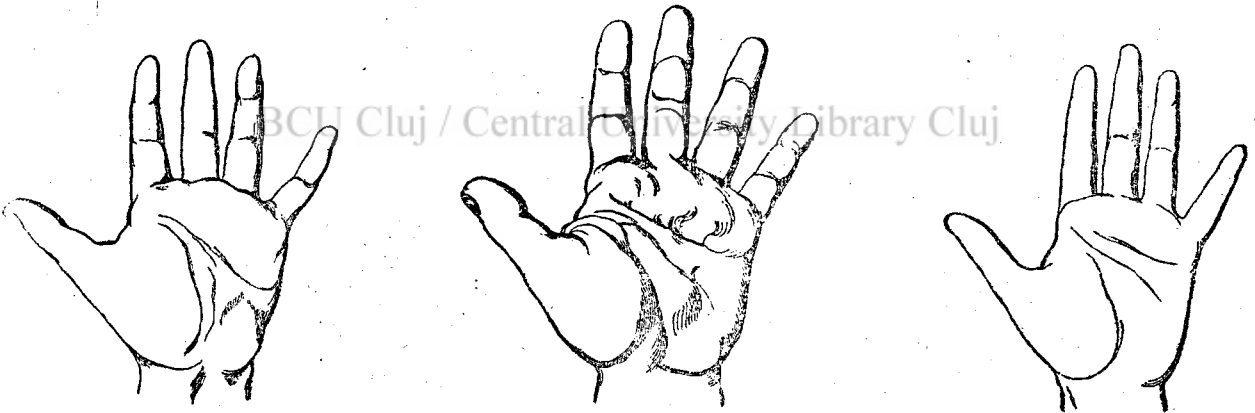
Măinele nu serv mai cu sémă la om de instrumente de prehensiune, adică: prin elle el pôte apuca tôte obiectele de care are trebuință, sau asupra cărora el voesce a'și exercita industria.

Elle sunt admirabil conformate pentru acest scop. Patru degete pe aceeși linie îndestrate de mișcări foarte variate și un deget maru (le pouce) oposabil.

Ginditu-te-ai vre o dată, amabilul meu cititor la marea, imensa, extraordinara importanță a degetului celui mare? Când îți voi spune că fără degetul cel mare nimic din lucrurile omenești, nimic din construcțiile, produsele și minunile industriei n'ar exista. Fără degetul cel mare omenirea

bine, fă Domnia-Ta singur experiența următoare: încercă amabile lector de a ține acest deget pe aceeași linie cu cele-l'alte patru; încercă de a apuca vre un obiect, vre opétra ore care... ca să arunci în aceia care cu ocazia Atheneului roman, fac într'un mod malicios (glumet) experiențe asupra iritabilității oamenilor. Ei bine! vedem că pétra (mai cu sémă fiind că ai voit să ei o pétra prea mare) nu ajunge pină la noi!... Ne pare foarte mult bine fiind că nu o poți nici lua nici arunca că dinsa în noi... Votez dar pentru distrugerea opozabilității degetului celui mare și punerea lui pe aceeași linie cu cele-l'alte patru la mâinele tuturor acellora, a cărora iritabilitate îi va împinge la acte de violență asupra semenilor sei... colegilor lor de și membri ai Adunării electivă, ai Senatului, sau ai Atheneului român!

— Figurele intercalate în textul acestui arti-

Mâna omului ca organ de prehensiune și rapacitate.

ar trăi încă pină acum în visuină, și nu ar fi fost cu puțință omului de a 'și construi locuințele magnifice¹⁾ ce împodobesc orașele cele mari.

Oposabilitatea degetului celui mare în raport cu cele-l'alte patru degete iată sorginta întregii civilizații materiale. Numai prin oposabilitatea acestui deget în raport cu cele-l'alte patru, se pot împlini condițiile necesarii, pentru a face ca omul să pôtă apuca tôte obiectele ce il incongără. Inchipuesceți că acest deget se afla pe aceeași linie cu cele-l'alte, sau mai

col îți arată, amabile lector, mâna umană cu cele patru degete pe aceeași linie și cu degetul cel mare oposabil.

Mai veți mai multe linii sau dungă pe suprafața acestor figure. Pentru a'ți explica acele linii ar trebui să știu Chiromanția, adică: știința de a ghici sorta unui individ după dispoziția și direcția lor. Mărturisesc însă că această știință mi este eu totul necunoscută.

Voiu termina acest articol prin două cuvinte asupra mânei omenești considerată ca instrument de rapacitate.

Asupra acestui punct două opinii sunt în prezență, două sisteme, una antiquă și alta modernă

1) Voltaire citind scrierea lui J. J. Rousseau: Sur l'inégalité des conditions. In care se vorbește în contra civilizației îi scria cu oare care ironie. Votre livre est écrit avec tant de talent que vous nous donnez l'envie de marcher à quatre pattes. —

1) Veți între altele palatul D-lui. Libricht.

Unii dic: Când bagă cine-va mâna într'o puțină cu miere îi este imposibil de a nu 'și linge extremitățile digitale, (degetul opozabil nu va fi uitat).

Alți susțin: Când are cine-va înaintea sa o puțină cu miere e mai simplu și mai comod de a șterge mierea cu puțină cu tot.

Care e systema antiquă, care e systema modernă? Și ce vot trebuie dat *in favorul* mânilor care sunt admirabil organizate pentru a deveni admirabile instrumente de rapacitate.

E.

SENSIBILITATEA PLANTELOR.

Astă dată luăm pana cu forma rezoluții de a ne menține în domeniul regnului vegetal și a nu face nici o excursie în domenele locuite de ființele ce compun regnul animal sau regnul uman.

Vom reproduce altă dată experiențele ce am întreprins asupra *sensibilității* și *iritabilității* ființelor din aceste două din urmă regnuri și, când va fi vorba de Athenul român, (quorem pars parva sum) vom vorbi cu gravitatea savantă ce se cuvine unui membru al acestei societăți.

Daca ne sculăm cu ore care vivacitate în contra *insensibilității*, și daca *iritabilitatea* (ce în sine nu prea ne place mult) ne aduce ore care plăcere venind în urmă *insensibilității*, nimeni mai mult de cât noi nu aprețiază bine-făcătoarele efecte și nu respectă justele susceptibilități ale unei nobile, demne și *virile sensibilități*.

Dar încă o dată să lăsăm la oparte sensibilitatea virilă și să ne ocupăm de sensibilitatea vegetală.

Iată o plantă al căria nume e plin de dulcătă și de castitate.

Sensitiva pudica.

Simbolul pudorei, dice o damă botanistă, această grațioasă plantă ar putea fi în acelaș timp simbolul castității și al misterului.

Cât de ușor s'o atingă cine-va, toate foliolele ei să închid și ramurile de odată se înclină spre pământ. Planta pare că încercă o comoțiune profundă.

Iritabilitatea sa însă cea mai mare nu o împinge nici odată a vulnera mâna profană ce o ataca. Trebui-vor ore ființele din regnul uman să imite acest vegetal? Trebuie să distingem. Suut iritabilități și iritabilități.

Sensitiva nu vrea nici să 'și rêsune, nici să pedepsescă. Asemenea acellor vergine inocente, cărora nu lea trecut nici odată prin minte ideea de a se înarma de asprime, pentru că nu aū ideea unei ofense, sensitiva n'are nici un spin. Nu caută de cât să se ascundă când cine-va se apropie de dënse.

Violeta presenta imaginea unei modestii ce raționează. Ea se ascunde sub frunze și această grija a sa arată că ea are prevedere.

Sensitiva e imaginea celei mai complete inocente și celei mai candido pudori virginalo, ea nu prevede nimic pentru că nu scie nimic. Se arată fără șfială, dar îndată ce bagă de sémă că cine-va o observă de aproape, ea se ascunde cât pôte ca să n'o vedă nimeni. Acestă sensibilitate pare întrênsa un instinct, un sentiment dar nu o precugetare calculată.

— Ce păcat ca savantul nemilostiv va veni să ne probe ca în această descripție, daca pôte fi ore-care poezie, sciința nu pôte găsi date positive.

Dar să nu lăsăm încă pe severul și aridul savant să vorbescă și dăm cuvântul... damelor botaniste.

S'au atribuit *sensitivei* proprietăți și mai extraordinare. Și se dice că un philosoph a înebunit dîndu'si osteneala sa examină și să explice extraordinaritățile acestor plante!!

In America tropicală există boscheturi (dumbrave) întregi formate de sensitive. Si cînd călătorul străbate aceste dumbrave, pasurile calului se fac de departe pe toate sensitivele să se contracte ca cum ar fi spariate de sosirea cavalerului.

Adesea o rață a sórelui său umbra unui nor este îndestul ca să producă o animație manifestă pîntre dînele.

Iată încă un fenomen foarte curios. Acest fenomen s'a observat de un savant botanist foarte renumit și foarte serios Desfontaines. Luând cu dînsul întrăsura sa o sensitivă (trebuie să fie lucru plăcut al voiajea cu o sensitivă!) el observă că toate foile sensitive se închiseră și ramurile

salle se înclinară spre pămînt îndată ce ea simți sguduitura trăsorei. Lucru extraordinar! călătorul prelungindu-se, Sensitivea deschise una după alta toate foile salle și le ținu astfel cât timp ținu mișcarea trăsorei. Ar fi dis cine-va că ea se obicinui-se și nu se mai speria de a voiajea cu Desfontaines. Cînd însă trăsura se opria, fenomenul d'ânteu se reproducea: Sensitivea își închidea foliolele și dupe ce trăsura mergea cât-va timp, el le deschidea din nou.

Exista și o altă plantă ce presintă fenomene avînd totă aperițele unor fenomene de sensibilitate. Acastă plantă este:

Vallisneria spiralis.

Acastă plantă crește pe fundul unor rîuri și mai cu sémă pe fundul Rhoului în Elveția și a câtor-va rîuri din Italia.

(Va urma)

E.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Publicăm în colónele Naturei Statutele Atheneului Român. Prin aceste statute, publicul va vedé care e scopul ce își propun membrii Athenului, care mijlocele prin care vor căta a ajunge la acest scop.

În numărul Naturei în care am vorbit despre Atheneu am avut grija însciuța pe cititori noștri că vorbim ca jurnalist, exprimând cugetarea noastră personală. E de dorit ca toți jurnalisti ce vorbesc despre Atheneu să aibă aceeași grijă.

E.

STATUTELE ATHENEULUI ROMÂN.

CAP I.

Scopul Atheneului.

Art. I. Atheneul este o societate științifică, litterară și artistică.

Art. II. Membri uniți în acest atheneu își propun de a și adăogi cunoștințele prin mijlocul discuțiunii și a lecturii, și de al răspândi prin cursuri publice, foi periodice, cărți și corespondințe cu atheneele și societățile analoage din țerră și din streinătate.

Art. III. Atheneul se împarte în trei secțiuni și a nume:

1. De științe naturale și politice.
2. De științe naturale fizice și matematice
3. De litteratura și Belle-Arte.

Art. IV. Ori-care membru al Atheneului se va ține de una cel pucin din ace te trei Secțiuni.

Art. V. Atheneul va stabili cursuri publice gratuite.

Art. VI. Atheneul va publica îndată ce va fi cupuțință, o fôia a sa științifică, litterară și artistică.

Art. VII. Atheneul permitându'i mijlocele, va forma o bibliothecă a sa întrun local propriu al societăței.

CAP II.

Membri.

Art. VIII. Cei înteu 25 subscriitori ai acestor statute sunt Membrii fundatori ai Atheneului.

Art. IX. Pe viitor se alege Membru al Atheneului veri-ce persoană prezentată de trei Membri. Admiterea se face în ședința ce urmăde după ședința presintării. Pentru admitere se cere intrunirea majorității voturilor Membrilor presinți. Votul va fi secret.

Art. X. Se pôte alege Membru Corespondinte al Atheneului, prin majoritatea voturilor, veri-ce peronă avînd diploma de Membru al unui al Atheneu sau societate analoagă.

Art. XI. Se pot numi Membri Onorifici, prin majoritatea voturilor, veri-ce persoane cari au contribuit, au lucrat întrun mod ôre-care, în interesul științei, a litterorului, a artei și în deosebitu a societăței, a Atheneului.

CAP III.

Mediullócele societății.

Art. XII. Ori-care membru fundator și ordinar al societăței se înscrie cu un ajutoru de 4 galbeni, cari se pot plăti în 4 trimestre.

Art. XIII. Cursurile publice ținute de Membrii, se imprimă și se vînd cu preciful cel mai jos posibil, în profitul societăței.

Art. XIV. Procentele de sub-vențiuni și daruri mai însemnate ce ar primi societatea, adăog veniile eirut-

CAP IV.

Constituirea Societății.

Art. XV. Societatea se constituie în adunare generală în ziua-care a 4-a lună din fie-care lună, la 8 ore seara în localul otărit.

Art. XVI. Secțiunile se adună veri-când după trebuință.

CAP V.

Președinți, Secretari, Cassieri, Redactori.

Art. XVII. Adunarea Generale, cât și recțiunile și aleg din sinul lor, câte un președinte, unul sau doi Vice-Președinți anuali și secretari după trebuință.

Art. XVIII. Adunarea Generale a Atheneului poate da titlul de *Președinte Onorific* la cellu multu trei din persoanele cele mai eminente din țerră sa și din streinătate. Pentru acordarea acestui titlu se cere $\frac{2}{3}$ din voturile tuturor Membrilor aflători în Capitală.

Art. XIX. Societatea alege pe fie-care un Cassier din sinul său.

Art. XX. Adunarea Generale a Atheneului alege redactorii pentru foile ce se vor publica de asociațiune cu voturile a $\frac{2}{3}$ din Membri aflători în Capitală.

Art. XXI. Biuroulu Adunării Generale în înțelegeră cu Biurourile Secțiunilor otărăsc programele cursurilor publice anuale.

CAP VI.

Pentru Viitori.

Art. XXII. Statutele aceste nu se voru putea modifica, de cât prin votul majorității a două treimi din Membri aflători în Capitală, după trei chiamări făcute de Președintele Atheneului, în care chiamări săfiă indicat scopul convocării, cu aretarea modifițațiunei propuse.

Art. XXIII. Tote cele-alte decisiuni alle asociații unei relative la sfera lucrărilor salle, pentru a fi legale vor trebui să fie luate prin majoritatea voturilor a două treimi din Membri aflători în Capitală, pentru obiecte de interes generale al societății. Tot assemenea se urmează și în Secțiuni în interesele Generale alle lor ca Secțiuni.

Art. XXIV. Asociațiunea poate depărta din sinul ei prin majoritate de voturi a două treimi din numărul Membriloru locuitori în Capitală, pre asociatul Membru care ar fi căduțu în fapte nedemne.

Președinte: *Aurelian* — Vice-președinte: *Essarcu*
Secretari: *Văcărescu* — *Em. Creulesca*.

Duminica viitoare 5 Dec. D. Hăjdău va vorbi despre *Mois, Seylock, și Gobseck*.

Joi 9. Dec. D. Essarcu va vorbi despre Instrucția și Educația Plantelor și a animalelor cu aplicații la Instrucția și Educația omului.

VARIETAȚI.

Societatea Italiană de științele naturale, a ținut anul acesta reunirea sa extraordinară la Spezia sub președința D-lui M. Capellini professor de Geologie la Universitatea din Bologna. Mai mulți savanți streini au răspuns la apelul savanților italieni. Franța, Marea Britania, Elveția au fost reprezentate la această reunire și s'au citit memoriile importante. Științele Geologice, Mineralogice, Zoologice, Botanice, Paleontologice au ocupat succesiv pe membri adunării, care pe urmă au făcut excursiuni împrejurul golfului. Înainte d'a se despărți și după propunerea D-lui Gabriel de Mortillet, care reprezenta Franța cu Jules Delanoue, adunarea a luat deciziunea în unanimitate ca congresurile internaționale să se țină în toți ani cu scop d'a studia înalta antichitate a omului pe pământ. Prima unire va avea loc în anul viitor la Neuchâtel și a doua la Paris în epoca expoziției universale la 1867. Să sperăm că se va uni vr'o dată și în București?

Spiritism. Este o adevărată plăcere d'a vedé acum pretutindeni genul uman la lucru, făcând mai antéiu reu. pe urmă mai bine pe urmă bine pe urmă prea bine, și progresând ast-fel în toate ramurile cunoscințelor omenesci.

Progres se vede în toate, în științe, în industrii. în limba spiritelor și în magie.

D. Figuiet, dice, în istoria sa asupra minunilor că două-spre dece persoane formând un cerc împrejurul unei mese, pot pune în mișcare această

masă și să răspundă la questionile ce i s'ar face; așa spre ex. ca să dică așa masa ridică o dată piciorul, ca să dică nu i ridică de două ori.

Tot prin lovituri de picior se compune tot alfabetul, așa spre ex: o singură lovitură cu piciorul însemnează *a*, două lovituri însemnează *b*, trei lovituri *c*, și așa mai încolo până la *z*, care are 24 lovituri; și ast-fel se poate urma o conversație secretă între individ și o masă ce se învârtesc.

Pescii din Amazon. Renumitul naturalist din America, *Agassiz*, c'o plăcere nespuse face cunoscut că, în timp de opt zile căutând pe țărmurile râului Amazon a descoperit încă opt-spre-dece specii noi de pesci necunoscuți, pre lângă patru-deci și cinci care erau deja cunoscuți; mulți din aști pesci trăiesc și în mare și în riuri; tot așa este și cu moluscii și cu insectele etc.

Câte alte producțiuni alle Naturii sunt necunoscute noastră care ne credem că știm toate?

Accidente chimice. Doctorul Phipson scrie din Londra cu data 9 Noembrie că: în laboratorul *spitalului St. Bartholomew*, doi juri preparatori, sub-Direcția, D-lui Frankland lucrând la nisce preparării cu mercur (argint viu), unul trei luni, cel-l-alt cinci spre-dece zile s'au otrăvit amân-doi, cel d'antéiu a murit, cel d'al doilea a ramas nebun.

Iată până unde împinge cruzimea pe savanți reci care nu privesc de cât materia.